

Ohøj derhjemme!

Endelig ankom vi til Spanien; sydens sol og sommer -og nu også rød zone!

Til trods for, at vejret i Spanien ikke lige var, hvad vi havde forventet, skulle hverken temperaturen eller Coronaen stoppe os i, at få vores første is! Så vi tog målrettet ind til strandkiosken med vores mundbind og vores ikkeeksisterende spanske sprogkundskaber.

Tovholderen fik hurtigt skubbet mig hen til kassen, så jeg kunne bestille. Jeg siger selvfølgelig "Hola", peger fint på en is og siger "una Magnum". Kassedamen ryster hurtigt på hovedet og begynder på en lang ordstrøm om, hvilke is de har -det tror jeg i hvert fald, for jeg forstod ikke et ord af det... Jeg peger derpå på en anden is, og så begynder hun igen. Da jeg endelig forstår ét enkelt ord, en is' navn, bestiller jeg 2 af dem. Da jeg er helt forvirret, over alt det hun siger, kommer jeg til at tale tysk til hende. Det forstod hun selvfølgelig ikke, men, vi fik i det mindste vores første is.

I den spanske kystby La Coruña lå vi for anker i en lille bugt, hvor der var stor interesse for sejlsport! Så, efter at jeg havde viftet lidt med mit lyse hår (eller måske var det Dannebrog, der viftede med sine røde snipper), kom spanieren Guzmán over til os. Han spurgte om, hvor vi var fra og derefter, om vi kendte Jørgen Bojsen-Møller.

Det gør han nemlig, for ligesom vores VM-vindende landsmand, sejler han også i jolletypen Flying Dutchman. Han var utrolig venlig og inviterede endda Tovholderen på en øl.

Efter at Guzmán flere gange havde sagt, at hvis vi manglede noget, skulle vi bare sige til, tog Tovholdren ham på ordet. Som han sagde, så manglede vi hverken værktøj eller fødevarer, men en sejltur i en Flying Dutchman mangler man vel altid? Utroligt nok, kom der to Flying Dutchmen (i ren kulfiber) "flyvende" hen til vores badeplatform dagen efter. Tovholderen var mere end klar til at sejle.

I en sådan jolle skal der være to personer. Så da tovholderen hoppede i, hoppede spanieren Juan ud.

Til trods for, at der er gået mere end 30 år siden Kaptajnen sidst sejlede i jolle, påstod han, at det bare lå i kroppen: "ligesom at cykle". Så, imens Kaptajnen havde en af de bedste dage i sit liv, selvom han kun sejlede i hvad der "føltes som 5 minutter", sad Juan og jeg og snakkede sammen i næsten 2 timer.

Efter sejlturen kom de alle ombord (i deres våde vådragter), så de kunne se lidt på vores båd. De kunne heldigvis alle snakke engelsk, så vi fik talt om en masse ting. Især fordi de var ekstremt nysgerrige og kiggede i alle de skabe og rum de kunne komme til, hvilket var meget sjovt. Efter lidt øl og nogle snacks "fløj" de 4 spaniere hjem igen, og jeg fik æren af at tørre alt saltvandet op fra gulvet :)

Når datoen siger d. 17. har denne sejltur månedsdag, hvilket bliver fejret med hjemmelavede kanelnegle. Det eneste problem der er med kanelnegle er, at dejen skal rulles flad. Til trods for, at vi næsten har slagside pga. al Tovholderens værktøj, så har vi ikke en kagerulle med... Så jeg tænkte kreativt og brugte derfor en tom ølflaske. Næsten ideelt, hvis det ikke havde været fordi, at den indeholdt en sjat øl-og-vand-blanding, som kom ud på dejen under udrulningen. Det kunne dog næsten ikke smages ;)

Da vi nu havde været undervejs i et godt stykke tid, besluttede vi os for at tage i havn for at fylde vand- og dieseltankene og ikke mindst for at få vasket noget tøj. Specielt sengetøjet der havde været i brug over Biscayen, trængte til en ordentlig tur! Som det kan ses på billedet, så puttede vi selvfølgelig ikke tøjet i tørretumbleren, når vi nu sagtens kan sætte 4 tørresnore op i riggen. Den eneste ulempe var, at båden lignede en tyrkisk bazar -Men, det er jo praktisk!

Det viste sig også at være meget belejligt at ligge i havn, da vi havde fået problemer med vores uundværlige ankerspil. Et par dage forinden var vi nemlig kommet hjem til båden, hvor jeg bemærkede, at ankerkæden var strammere end da vi tog hjemmefra. Selve ankerspillet virkede ikke, og relæet var også helt varmt. Tovholderen gik derpå i gang med at skille det over 20 år gamle ankerspil ad. Men, efter flere timers forsøg med skruetrækkere, kobben og hammerslag, gav det sig stadig ikke...

Da vi kom i havn, og nu ikke lå for anker, kunne Tovholderen rigtig komme til at more sig med at splitte det hele ad igen... og så endda i bagende sol!

For at komme ind til selve motoren, blev han nødt til at skære selve "huset" op med en vinkelsliber. (Nogle gange er det godt, at vi har al det værktøj med). Her fandt vi ud af, at de fjedre, som skal holde de strømledende kul fast, var rustet helt væk. Så måtte "Georg Gearløs" i gang med at opfinde et nyt fjedresystem. Mirakuløst nok fungerer det, så ankerspillet virker nu helt fint.

- Vi er dog enige om, at vi nok skal have fat i et nyt, når vi engang kan komme til det.

I havnen, hvor vi lå, mødte vi et par tyske knejter, som vi sejlede med videre sydpå til byen Camarinas. Her mødte vi et andet tysk par, og vi besluttede os derfor alle for at tage i land og grille. Pudsigt som man møder nye mennesker!

Vi havde tændt op og begyndte at lægge maden på grillen, da en form for park-ranger kommer forbi. På spansk fortalte han os, at vi simpelthen ikke kunne grille der (i den offentlige park med grillfaciliteter), da der var risiko for brandfare. Han havde derimod ikke noget imod, at vi var 6 mennesker samlet uden mundbind... Efter en del snakken frem og tilbage på spansk, tysk (han kunne åbenbart bedre tysk end engelsk) og Google Oversæt fik han forklaret os, at vi gerne måtte grille med egen grill på stranden, for det var ikke hans ansvarsområde. Vi fik også at vide, at hvis politiet kom, så ville vi få en bøde for at sidde i en gruppe. Det var dog heller ikke hans ansvarsområde. Det allersjoveste ved hele episoden var dog, at en af tyskerne sagde, at deres medbragte grill var noget værre "Scheisse", og lige præcis det ord forstod park-rangeren! Han troede så, at det var situationen, der var noget værre lort. Han begyndte derpå at undskylde, og var meget ked af, at have ødelagt vores aften (hvilket han ikke havde). Til sidst flyttede vi dog ned på stranden, hvilket var rigtig fint, og vi grillede og hyggede resten af aftenen.

Dagen efter sejlede vi med tyskerne mod Cap Finisterra. Vejret var ikke det mest optimale, men, nogle gange må man tage det, som det kommer. Desværre for os, så var der meget tæt tåge ude på havet, hvilket skyldes, at den varme luft fortættes over det kølige havvand. Tyskerne, som sejlede et par minutter før os, var fra start af helt ude af syne. Heldigvis har vi en radar ombord, så vi nogenlunde kunne holde øje med, hvor de og eventuelle andre både var.

Det var faktisk lidt ligesom at lege gemmeleg: nogle gange kunne vi skimte de forbipasserende skibe, andre gange var de HELT væk.

Lige før vi destinationen blev vi dog en skræmmende oplevelse rigere: Både på AIS'en (Automatic Identification System) og radaren kunne vi se, at der kom en fisker lige imod os. Vi lavede en 90° kursændring (da vi alligevel skulle til at dreje) og regnede med, at vi dermed også var kommet udenom fiskeren. Da vi er indenfor 0,1sm af fiskeren siger Tovholderen, at jeg burde kunne se fiskeren gennem tågen nu... Ved første øjekast kunne jeg ikke se noget som helst, hvorefter fiskeren kommer til syne, med kursen lige imod os! Jeg fik hurtigt lavet en u-vending, så fiskeren passerede os med kun en enkelt bådslængdes afstand. Phew!

Ikke længe efter glemte vi dog skrækken, da tågen littede og viste os Cap Finisterre. Tovholderen havde godt fortalt, at indsejlingen var utrolig flot. Derfor var vi også ret skuffet over forestillingen om at ankomme i tæt tåge. Dog gjorde tågen bare hele sceneriet flottere og mere dramatisk. Specielt fordi, at vi ikke havde set andet end grå tåge hele dagen.

Finis Terra betyder jordens ende. Tænk sig: allerede på halvanden måned er vi sejlet hele vejen til det punkt, hvor man i middelalderen troede, at verden endte. Det er ret vildt at tænke på! Dog, er Finisterre hverken verdens ende eller Europas vestligste punkt, men det kunne man selvfølgelig ikke vide dengang.

Finisterre er ikke kun et specielt sted af navn, men er også endestationen på Caminoen. Caminoen er pilgrimsvandringen til Santiagos (Sankt Jakobs) relikvier, hvorefter man kan gå videre til Finisterre. Jeg må sige, at udsigten ud over Atlanten var en helt vild flot oplevelse og hele gåturen værd. Dagen efter tog vi en bus ind til Santiago de Compostella, for at se stedet, hvor Sankt Jakobs relikvier (hans ene ben) ligger i en sølvkiste inde i en kæmpe katedral. For en gangs skyld besøgte vi en kirke som var ÅBEN trods Corona, hvilket var en sensation i sig selv! Desværre var den ved at blive renoveret, så den guldbesmykkede midte var ikke synlig. Vi brugte derfor ikke så meget i tid inde i katedralen. Derimod sad vi i lang tid ude på pladsen, lige ude foran katedralen, og kiggede på alle de vandrende, som jubede højt og næsten faldt "døde" om, da de endelig ankom til Caminoens "hovedmål". Derudover brugte vi en masse tid på at fare vild i alle byens små gader, besøge små kirker og klostre, og ikke mindst undre os over, at vi formåede at ende ved katedralen igen og igen, selvom vi gik væk fra den...

I må have det godt. Mojn så længe!